

نمایش مستند دوقلوهای غزه در آمستردام

جشنواره فیلم آمستردام، مستند تازه‌ای درباره جنایت‌های اسرائیل در غزه را به نمایش می‌گذارد. نام این مستند «دوقلوهای غزه، به من بازگردید» است و کارگردان آن که محمد صواف، فیلمساز و روزنامه‌نگار اهل غزه است، خود نیز در یکی از حملات هوایی اسرائیل به‌شدت جراحت دیده است. این مستند درباره مادری به‌نام رانیا است که هم‌زمان با بیماران زادگاه‌اش در شمال غزه در سال ۲۰۲۳، صاحب سه‌قلو می‌شود. یکی از نوزادان در بدو تولد می‌میرد و دو نوزاد دیگر، جوان و حمود، با تخلیه بیمارستان، به جنوب غزه منتقل می‌شوند و در ادامه ممنوعیت سفر، بازگشت کودکان به مادرشان را ناممکن می‌کند. این مستند که گفته‌می‌شود فیلمبرداری آن ۱۶ ماه طول کشیده، به مفهوم مادری، پیوندهای خانوادگی و استقامت انسانی در دل جنگ می‌پردازد. «دوقلوهای غزه به من بازگردید»، قرار است برای نخستین‌بار در جشنواره بین‌المللی فیلم مستند آمستردام (IDFA) در تاریخ ۱۶ نوامبر نمایش داده شود.

اختصاص صحنه هالیوود بول به جان ویلیامز

صحنه اصلی مجموعه هالیوود بول در لس‌آنجلس به افتخار جان ویلیامز، آهنگساز بزرگ سینما، نام‌گذاری شد. این نام‌گذاری نخستین‌بار در تاریخ ۱۰۰۳ ساله این سالن است که صحنه آن به‌نام یک هنرمند اختصاص می‌یابد. ویلیامز موسیقی بیش از ۱۰۰ فیلم از جمله تمام فیلم‌های «جنگ ستارگان»، سه فیلم اول «هری پاتر»، «ای تی» و «پارک ژوراسیک» را ساخته و سال‌ها در هالیوود بول به رهبری ارکستر پرداخته است. این اقدام با حمایت مالی دوستان دیرینه ویلیامز از جمله استیون اسپیلبرگ صورت گرفت. اسپیلبرگ در سخنانی خود درباره ویلیامز گفت: «بدون جان ویلیامز، دوچرخه‌ها پرواز نمی‌کنند، جاروهای مسابقات کوبیدگی حرکت نمی‌کنند و مردان با شنل قرمز وجود ندارند، نیرو وجود ندارد، دایناسورها روی زمین قدم نمی‌زنند، و ما شگفت‌زده نمی‌شویم، گریه نمی‌کنیم و یار نمی‌کنیم.» جان ویلیامز نیز در این مراسم گفت: «این افتخار، نشانه بخششی بی‌سابقه و احترامی عمیق از سوی خانواده فیلارمونیک لس‌آنجلس است؛ خانواده‌ای که به آن تعلق دارم.»

یادآوری ادی مورفی از تبعیض در اسکار

ادی مورفی، بازیگر سرشناس آمریکایی، که نتفلیکس مستندی درباره او با نام «ادی بودن» ساخته، در مصاحبه‌ای تازه درباره حاشیه‌های اهدای جوایز اسکار ۱۹۸۸ صحبت کرده است. زمانی که در هنگام معرفی برنده بهترین فیلم، مستقیماً آکادمی را به‌خاطر نادیده گرفتن بازیگران سیاه‌پوست مورد انتقاد قرار داد مورفی که آن شب جایزه بهترین فیلم را به «آخرین امپراتور» ساخته برناردو برتولوچی اهدا کرد، پیش از اعلام نامزدها گفت: «منی خواستم پیامی چون آکادمی هیچ‌وقت از سیاه‌پوست‌ها تقدیر نکرده. شاید با گفتن این حرف هیچ‌وقت اسکار نگیرم، اما مهم نیست. به‌هرحال، طبق روال، هر ۲۰ سال یک سیاه‌پوست اسکار دریافت می‌کند.» او گفته که هدف‌اش نه ایجاد جنجال، بلکه شوخی و گفتن حرفی صادقانه درباره تبعیض نژادی در سینما بوده است. مورفی که هرگز اسکار نگرفته، فقط در سال ۲۰۰۷ برای «دختر رؤیایی» نامزد جایزه اسکار شده است.

از کابوس مالی تا اهرم حاکمیت

چرا باید در دیدگاه خود نسبت به بدهی‌های عمومی دولت تجدید نظر کنیم؟

می‌کرد. در واقع بدهی نهمین جنگ‌ها را تأمین مالی می‌کرد، بلکه سازوکار پاسخگویی و حسابرسی را نیز تقویت می‌کرد. شهروندان و بانک‌هایی که پول خود را قرض می‌دادند، حق داشتند بدانند که پول‌شان کجا خرج می‌شود و این، سنگ بنای ظهور دولت‌های پاسخگوی مالی و در نهایت دموکراسی‌های مدرن شد. بدهی، در اصل، یک قرارداد اجتماعی مالی بود.

بخش دوم: کارکرد کلیدی «دارایی امن»

یکی از قوی‌ترین استدلال‌های کتاب، نقش بدهی عمومی به‌عنوان «دارایی امن» در نظام مالی است. در هر اقتصاد پیچیده‌ای، نیاز به دارایی‌هایی وجود دارد که ریسک نیکول نزدیک به صفر، نقدشوندگی بسیار بالا و پذیرش عام داشته باشند. در غیاب چنین دارایی‌هایی، بازارهای مالی فلج می‌شوند، زیرا هیچ مرجع مطمئنی برای ذخیره ارزش یا وثیقه وجود ندارد. در طول تاریخ، اوراق قرضه دولتی (اوراق خزانه‌داری)، این نقش کلیدی را ایفا کرده‌اند. این اوراق، ستون فقراتی بوده‌اند که روی آن‌ها نظام‌های بانکداری مدرن، بیمه و بازارهای سرمایه پیچیده شکل گرفته‌اند. یک بانک، بخشی از ذخایر خود را در اوراق دولتی نگه می‌دارد؛ این کار صرفاً برای سود نیست، بلکه برای تضمین ثبات است. آنگین‌ترین استدلال می‌کند که حتی اگر بدهی به تولید ناخالص داخلی بالا باشد، تا زمانی که بازار آن را به‌عنوان یک دارایی نقدوایمن بپذیرد، به‌جای ایجاد بحران، منبعی برای پایداری سیستمی خواهد بود. این نگاه، به ما می‌فهماند که نمی‌توانیم صرفاً بدهی دولت را حذف کنیم؛ چراکه حذف آن، عملاً زیرساخت امنیتی بازارهای مالی را تخریب می‌کند.

معرفی کتاب

در دفاع از بدهی عمومی

نویسندگان: بری ایکن‌گرین و همکاران
مترجم: محسن محمودی
انتشارات: پژوهشکده امور اقتصادی
قیمت: ۱۵۰ هزار تومان

دوران مدرن، موفقیت یک دولت یا شهر در تأسیس ارتش، ساخت زیرساخت‌ها و حتی بقا در رقابت‌های ژئوپلیتیک، مستقیماً به توانایی آن در متقاعدکردن سرمایه‌گذاران برای خرید اوراق قرضه وابسته بود. این توانایی استقرار، نه فقط یک منبع مالی، بلکه یک نشانه اعتبار بود. دولت‌هایی که می‌توانستند بدهی خود را به شیوه‌ای شفاف و باثبات مدیریت کنند (از جمله جمهوری‌های رنسانس در ایتالیا و انگلستان پس از انقلاب شکوهمند)، به‌تدریج نهادهایی مالی و حقوقی مستحکمی ساختند که حقوق طلبکاران را تضمین

علی ورامینی
دبیر گروه فرهنگ

بدهی عمومی، واژه‌ای که اغلب با تصاویر فاجعه‌آمیز، ورشکستگی دولت‌ها و تحمیل بار بر دوش نسل‌های آینده تداعی می‌شود. در گفتمان عمومی، بدهی کلان نشانه بی‌انضباطی، ناپایداری و در نهایت فروپاشی است. اما آیا این روایت، که تاریخ اقتصادی را در آینه‌ای شکسته منعکس می‌کند، کامل و دقیق است؟ کتاب جدید و روشنگر پروفسور بری ایکن‌گرین (اقتصاددان نامدار تاریخی) و همکارانش، «در دفاع از بدهی عمومی»، چالشی بنیادین علیه این کلیشه مالی است. این اثر که حاصل کاوش در تاریخ دوهزار ساله حکمرانی مالی است، ما را به این نتیجه می‌رساند: بدهی عمومی، نه تنها شر لازم نیست، بلکه در دستان دبیر، یک ابزار ساختاری حیاتی برای توسعه، ثبات و حتی تقویت دموکراسی بوده است. اکنون که دولت‌های جهان پس از بحران‌های اخیر با کوه‌های بی‌سابقه‌ای از بدهی مواجه‌اند، این کتاب چراغی است برای عبور از پارادایم ترس و رسیدن به راهبردهای عملیاتی.

بخش اول: بدهی، نهاد سازنده دولت مدرن

تاریخ‌نگاری اقتصادی به ما می‌آموزد که توانایی استقرار دولت‌ها یک موفقیت نهادی بزرگ بوده است، نه یک شکست. آنگین‌گرین و تیم او نشان می‌دهند که در قرون وسطی و اوایل

تلاقی هنر و قانون

نگاهی به سفر از دنیای حقوق به ادبیات به قلم محسن محبی

ابراهیم ایوبی
وکیل دادگستری

حقوق‌دانان، قضات و وکلای دادگستری در جامعه به‌عنوان چهره‌های خشک و جدی شناخته‌شده‌اند که به پیرامون، محافظه‌کارانه و از چارچوب حرفه‌ای خود می‌نگرند. سیمای بازرز زاویر در رمان بینوایان، نمونه‌ای از این شخصیت‌های تیپ است. اما بیشتر دانشجویانی که وارد دانشکده حقوق می‌شوند، در دوران دبیرستان در گرایش ادبیات و علوم انسانی تحصیل کرده‌اند و این زمینه‌ای برای آشنایی با ادبیات است. نقطه اشتراک حقوق و ادبیات، کلمه است. این واژه‌ها هستند که هر دو سپهر را به هم پیوند می‌زنند. شاید زیباترین تعبیر این باشد: «حقوق و ادبیات برادرند». دکتر محسن محبی در حقوق ایران نام بلندآوازه‌ای است؛ استاد حقوق بین‌الملل، وکیل دادگستری و داور بین‌المللی که در نهادهایی چون دیوان بین‌المللی دادگستری، مدافع حقوق

معرفی کتاب

سفر از حقوق به ادبیات

نویسنده: محسن (سعید) محبی
انتشارات: نگاه معاصر
قیمت: یک میلیون و ۲۷۰ هزار تومان

ایران بوده است. او خود را محدود به مواد و تصره‌های علم حقوق نکرد و با سفر به جهان پر رمزوراز ادبیات، به دنیای بی‌کرانه کلمات پای گذاشت. نام قلمی ایشان «سعید محبی» است. کتاب دو جلدی «سفر از حقوق به ادبیات» (با عنوان فرعی مقالات و مقولات) مجموعه‌ای از یادداشت‌هایی است که ایشان حدود نیم‌قرن در هر دوزمینه، در نشریات مختلف نوشته است.

جلد نخست: حقوق بین‌الملل و دادرسی

به عقیده نویسنده، حقوق مانند سایر علوم انسانی، وامدار فعالیت نفسانی بشر و ثمره خردورزی تعالی جوی اوست. از این‌رو عده‌ای غایت حقوق را اجرای عدالت می‌دانند. می‌توان بر این سخن انگشت تأکید نهاد و پرسش‌های دشواری پیش آورد: منظور از عدالت چیست؟ دامنه سخن در این زمینه به اندازه تاریخ فلسفه و فلسفه تاریخ، فراخ است. دست‌کم پنج‌هزار سال است بر سر مفهوم عدالت گفت‌وگوست و هیچ چشم‌اندازی هم از پایان این گفت‌وگو در پیش نیست. به راستی هدف حقوق چیست؟ باید هدف حقوق را تحقق اهداف آزمون‌پذیر بدانیم که در تجارب بشری نموده‌ها و نمونه‌های عینی و در دسترس دارد؛ و آن حاکمیت قانون است. در این معنا حاکمیت قانون بر دو پایه استوار می‌شود: پاسخگو کردن حاکمان به دادگری و آزادی، یعنی تبیین نسبت بین «قدرت» و «آزادی». در جلد نخست این مجموعه به مطالبی چون جایگاه دولت و مسئولیت آن، عاقبت حقوق بین‌الملل و دغدغه‌هایی پیرامون حقوق بشر پرداخته شده است. علاوه بر یادداشت، چند گفت‌وگو پیرامون روابط و چالش‌های حقوقی ایران و آمریکا از داوری در پرونده‌های پس از بنیانه‌های الجزایر تا طرح دعوی علیه آمریکا در دیوان بین‌المللی دادگستری وجود دارد که دکتر محبی در هر دو، به‌عنوان حقوق‌دان ملی در دفاع از ایران، نقش آفرینی کرده است.

جلد دوم: ادبیات، فرهنگ و یادها

موضوع ادبیات هم دو واژه «آزادی» و «عدالت» است. اما محدود به این دو نیست. ادبیات، بیان تمام پیچیدگی‌های زندگی